

України від 29.11.2018 № 968 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1447-18> (дата звернення: 20.03.2019).

4. Про ратифікацію Угоди між Україною та Європейським поліцейським офісом про стратегічне співробітництво : закон України від 05.10.2010 № 2576-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 6. Ст. 48.

5. Сірант М. М. Поліцейське співробітництво України і Європейського Союзу – правовий аспект. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки*. 2016. № 850. С. 353–360.

6. Співробітництво у сфері юстиції, свободи та безпеки // Представництво України при Європейському Союзі та Європейському Співтоваристві з атомної енергії : офіц. сайт. URL: <https://ukraine-eu.mfa.gov.ua/ua/ukraine-eu/justice/cooperation> (дата звернення: 20.03.2019).

Одержано 26.03.2019

УДК [351.74:340.1](477)

СТАНІСЛАВ ГЕННАДІЙОВИЧ ПЕВКО,

*викладач кафедри загальноправових дисциплін факультету № 6
Харківського національного університету внутрішніх справ*

ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ ОЦІНОЧНИХ ПОНЯТЬ У ПРАВОЗАСТОСОВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Органи Національної поліції мають важливі та різноманітні завдання із забезпечення громадського порядку та громадської безпеки, захист прав та свобод людини і громадянина, а також інші завдання у сфері правоохоронної діяльності.

Визначаючи роль оціночних понять у правозастосовній діяльності працівників Національної поліції, доцільно спочатку розкрити поняття правозастосування.

При встановленні змісту правозастосування можна навести погляд С. С. Алексєєва, який пише що правове регулювання це владна індивідуально-правова діяльність, яка направлена на вирішення юридичних справ і в результаті якої в тканину правової системи вмикаються нові елементи – індивідуальні приписи. Забезпечуючи введення у життя юридичних норм, підкріплюючи їх владністю, індивідуальні приписи наділяються юридичну силою та можуть бути критерієм правозастосовної поведінки [1, с. 254].

В інших працях С. С. Алексєєва, можна зустріти бачення, що застосування права являє собою спеціальну діяльність, що має творчий, організовуючий зміст. За своєю сутністю правозастосування складається з певної організаційної діяльності та полягає у розробці та фактичному виконанні організаційних заходів, направлених на забезпечення перетворення правових приписів у життя [2, с. 584].

Тобто у процесі реалізації правових норм працівники органів національної поліції умовно здійснюють всю процедуру правозастосування, що полягає у:

1. Встановленні фактичних обставин суспільних відносин на підставі доказів.
2. Відібрання норми, що регулює встановлені суспільні відносини.
3. Співставлення суспільних відносин із відібраною правовою нормою, що їх врегульовує.
4. Винесення владного рішення, щодо направлення дій учасників суспільних відносин у відповідності до змісту норми права.

Але на стадії співставлення суспільних відносин із правовою нормою, що містить оціночні поняття, виникає можливість неправильного її застосування, що зумовлено відсутністю правової визначеності змісту оціночного поняття, що в свою чергу може потягнути настання негативних наслідків для суспільних відносин, що розглядаються. Це може мати вираження у звуженні чи порушенні прав учасників суспільних відносин внаслідок неправильного застосування правової норми через наявність правової невизначеності понять, що в ній мають місце.

Про значення оціночних понять, наприклад писала Т. В. Кашаніна під оціночним поняттям розглядається виражений у нормі права припис, у якому закріплюються найбільш загальні ознаки, властивості, якості, зв'язки і відношення різних предметів, явищ, що детально не роз'яснюються законодавцем з тим, щоб воно конкретизувалося шляхом оцінки в процесі

застосування права і дозволяло здійснювати в межах зафіксованої в ній загальності індивідуальну піднормативну регламентацію суспільних відносин [3, с. 8].

З метою усунення можливих негативних наслідків в ході реалізації оціночних понять, що проявляються у порушенні прав учасників суспільних відносин. Є шляхи подолання невизначеності оціночних понять в процесі правозастосування.

Перший шлях називається – правовий. Визначення змісту оціночного поняття через ознаки іншої правової норми, що регулює подібні правовідносини. Це дає певну правову визначеність правозастосовувачу при тлумаченні оціночного поняття.

Другий шлях називається – поза правовий. Використання знань з інших соціально-гуманітарних наук. Даний метод застосовується за неможливості реалізації першого шляху визначення оціночного поняття.

Тобто застосовуючи один із даних шляхів, правозастосовувач може встановити зміст оціночного поняття спираючись на закріплені законодавцем орієнтири визначення оціночного поняття або загальновідомі знання та правильно застосувати правову норму до суспільних відносин.

Висновок. Тобто в ході правозастосовної діяльності працівники Національної поліції можуть стикатися із ситуацією правової не визначеності законодавця, що має місце у наявних оціночних поняттях у правових нормах. З метою позитивного здійснення правозастосовної діяльності, тобто такої, що відповідає основній меті – правого розвитку суспільства, уповноваженим особам слід керуватися правовими та поза правовими методами визначення змісту оціночних понять в ході реалізації норм права.

Список бібліографічних посилань

1. Алексеев С. С. Теория права. М. : БЕК, 1995. 320 с.
2. Алексеев С. С. Собрание сочинений : в 10 т. М. : Статут, 2010. 777 с.
3. Кашанина Т. В. Оценочные понятия в советском праве : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Свердловск, 1974. 17 с.
4. Архипкин И. В. Кузнецов Д. С. Правоприменение и толкование права : учеб. пособие. Иркутск, 2014. 115 с.
5. Бочаров Д. Правозастосовча діяльність: поняття, функції та форми : проблемні лекції. Дніпропетровськ : АМСУ, 2006. 73 с.

Одержано 26.03.2019

УДК 821.161.1

ВІКТОРІЯ АНАТОЛІЇВНА ПЕРЦЕВА,

кандидат філологічних наук, доцент,

доцент кафедри українознавства факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0002-5203-761X>

ФОРМУВАННЯ СВІТОГЛЯДУ МАЙБУТНЬОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО НА ЗАНЯТТЯХ ІЗ ДИСЦИПЛІН ІСТОРИКО-ФІЛОЛОГІЧНОГО ЦИКЛУ

Патріотизм завжди відігравав важливу роль в освітньому процесі, спрямованому на формування особистості. Нехтування ідеями патріотизму, духовності, традиційних цінностей, призводить державу до масштабних руйнувань практично у всіх сферах суспільства. Особливо це буде помітно в духовній і соціальній сферах. Відтак патріотичне виховання майбутнього поліцейського є важливою складовою підготовки кадрів для Національної поліції України. Лише глибоке й органічне осмислення та прийняття курсантом/слухачем ідеї свого тісного зв'язку з Батьківщиною, її минулим, сучасним та майбутнім, із українським народом дозволить усвідомити необхідність стояти на варті Закону, як наріжного каменю, на якому тримається держава.

Весь досвід історії України свідчить про те, що найважливішою причиною активізації дезінтеграційних процесів, що перешкоджають вирішенню питань безпеки та інших глобальних і регіональних проблем, є не національно-державний суверенітет країни, а порушення принципу рівності у відносинах між народами, свободи вибору, балансу інтересів, неповага історичної пам'яті нації, багатих традицій української історії та культури. Отже, при наявності різних підходів до системи патріотичного виховання молоді, на державному рівні існує чітке розуміння